

Górskie ssaki

Życie w górach ma specyficzny charakter. Od górskich ssaków wymaga ono dużych zdolności adaptacyjnych, pozwalających na przystosowanie się do surowych warunków klimatycznych.

Nornik śnieżny

Nornik śnieżny ma 20 cm długości i waży 60 g. Od pozostałych norników różni się jasnoszarym kolorem futra. To jedyny nornik zdolny do życia na dużych wysokościach. Można go spotkać nawet na wysokości 3000 m, wśród dobrze nasłonecznionych rumowisk.

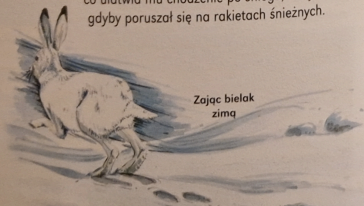
Nornik śnieżny

Gronostaj zimą

Zając bielak

Nie bez powodu zając ten nosi wdzięczny przydomek „bielak”: w zimie, jego futro przybiera biały kolor, oprócz końcówek uszu, które pozostają czarne. Jest nieco mniejszy od zająca szaraka i ma krótsze uszy. Żywi się żdźbłami traw, lubi jednak rejonny skaliste i piarżyska, gdyż łatwo tam o kryjówkę. Jego tropy i odchody przypominają do złudzenia tropy i odchody szaraka, jeśli jednak trafisz na nie w zimie, na wysokości powyżej 1500 m, możesz być pewien, że zostawił je bielak. Łapy bielaka są szerokie i pokryte długim futrem, co ułatwia mu chodzenie po śniegu, tak jak gdyby poruszał się na raketach śnieżnych.

Zając bielak zimą

Gronostaj

Gronostaj może z równym powodzeniem żyć na nizinach, jak i w górach. W rejonach bardzo zaśnieżonych zimą jego futro zmienia barwę w okresie jesienno-zimowym. Staje się wtedy całkiem białe, tylko końcówka ogona pozostaje czarna. To pozwala odróżnić gronostaja od bardzo do niego podobnej kasy. Możesz go spotkać aż do wysokości 3000 m nad poziomem morza.

Muflon

Trzecim zwierzęciem kopytnym żyjącym w górach – obok kozicy i koziorożca – jest muflon. Przy 80 cm w kłębie i ciężarze od 20 kg do 55 kg jest niewiele większy od kozicy. Samiec muflona ma duże, zakrzywione rogi.

U bardzo starych muflonów rogi dorastają do wysokości oka, zataczając niemal pełen krąg.

Muflon

Świstak

Młode muflony

Łatwo go spotkać

Górskim ssakiem, którego najłatwiej możesz spotkać, jest świstak. Ma on tę zaletę, że jest aktywny w dzień i żeruje na górskich łąkach, gdzie jego sylwetka jest dobrze widoczna. Świstak to wielki domator, gdy więc trafisz na jego kryjówkę, warto do niej powrócić. Bądź jednak czujny i nie zbliżaj się za blisko. Możesz zostać zauważony przez świstaka-wartownika, który w takiej sytuacji głośno gwizda ostrzegawczo, a wtedy całe towarzystwo pędzi się ukryć w norze...

Na zwolnionych obrotach

Świstak jest zwierzęciem górskim, osiadłym i roślinożernym. Gdy zimą wszystko pokrywa śnieg, nie ma dostępu do pożywienia i zapada w sen zimowy. W tym celu przygotowuje sobie przytulne legowisko w głębi nory. Przez pięć lub sześć miesięcy hibernacji będzie żył na zwolnionych obrotach, wykorzystując zapasy tłuszczu nagromadzone jesienią.

Zaniepokajony świstak

